

**Vzorec
Božího soudu**

**Jutta Deichselová
Adrian Ebens**

Vytištěno v Austrálii
Maranatha Media
maranathamedia.com

Tisk: Talking Rock Sabbath Chapel
1250 W. Price Creek Rd.
Talking Rock, Georgia 30175
706.692.8954
www.TRSC.today

Většina křesťanů má jasnou představu o hněvu a Božích soudech, také o Jeho navštíveních, Jeho odplatě a Jeho trestu. Věří, že ony reprezentují aktivní jednání Boha, který v určitém okamžiku ztrácí Svoji trpělivost a trestá, odstraňující přestupníka Svého zákona pomocí příkazů ke Svým svatým andělům, aby ubližovali, mučili a zabíjeli lidské bytosti a destruktivním způsobem použili síly přírody, aby dosáhli Jeho cíle, kterým má být zničení toho odpadlíka.

Na druhé straně, Ellen G. Whiteové byl zjeven jiný obraz:

*Bylo mi ukázáno, že **Boží soudy přijdou na lidi tím, že se sami dostanou mimo Boží ochranu.** Pán varuje, usměrňuje, napomíná a doporučuje lidem jedinou bezpečnou cestu. Jestliže ti, kteří byli předmětem jeho zvláštní péče, budou nadále chodit svou vlastní cestou, nebudou dbát hlasu Božího Ducha a jestliže i po dalších varováních budou jednat podle vlastní vůle, pak **Bůh neporučí svým andělům, aby od nich odvraceli satanovy útoky. Je to satanova moc, která způsobuje na moři i na pevnině neštěstí, katastrofy a lidská utrpení. Tak se mnozí stávají jeho kořistí.***

Manuscript Releases 14:3 (1883). (LDE 242.2, {PPZ 140.2})

Následující dva citáty tento model potvrzují:

*Bezbožní lidé zašli za hranici Boží milosti. **Boží Duch, kterému tvrdošijně vzdorovali, od nich nyní odešel. Nebude je chránit Boží milost a budou vydáni napospas satanu.** Bezbožní lidé zašli za hranici Boží milosti. GC 614 (1911). (LDE 242.5)*

Satan také působí prostřednictvím přírodních živlů, a to proto, aby uchvátil nepřipravené lidi. Studuje tajemství přírodních dějů a všechny své síly soustředí na ovládnutí živlů — pokud mu to Bůh dovolí...Bůh chrání lidi před silami

*zla. Křesťanský svět však pohrdá Božím zákonem a Pán učiní přesně to, co slíbil: **odejme ze země svá požehnání, přestane chránit ty, kdo se bouří proti Jeho řádu a kdo učí a nutí druhé, aby činili totéž. (GC 589.2)***

Zde je nám dán jasný vzorec Božích soudů. Toto je určitý sled následujícího vzorce:

1. Bůh varuje, koriguje, kárá a poukazuje na jedinou cestu bezpečí
2. Lidé si jdou svou vlastní cestou, nezávisle na Duchu Božím
3. I přes opakovaná varování si volí vlastní cestu
4. Staví sami sebe mimo Jeho ochranu
5. Bůh odnímá Svoje požehnání a odstraňuje Svou ochrannou péči
6. Boží Duch je odebrán
7. Bůh svým andělům nenařizuje, aby zamezili Satanovým útokům na ty lidi
8. Satan svou mocí působí na moři i souši a způsobuje pohromu a nouzi ve snaze zničit zástupy a získat svou kořist

Díky způsobu, kterým to Bible vyjadřuje, jakožto i pro naše vlastní lidské chápání hněvu, pomsty, trestu a soudu, máme velmi často problém rozpoznat tento vzorec Božího odsouzení. Raději v něm vidíme aktivního, nahněvaného Boha, který tyto prostředky používá a nařizuje svým andělům, aby zničili přestupníka. Proto je důležité, abychom se naučili aplikovat tento vzorec Božích způsobů odsouzení, jinak budeme mít špatný obraz Božího charakteru.

K prostudování onoho vzorce použijme dvě reálné události, zničení Jeruzaléma v roce 70 n. l. a Kristovo ukřižování, přičemž obě tyto události jsou spojené s konečným zničením bezbožných.

*Slzy byly v očích mnoha lidí, když jsem směřovala jejich pozornost k utrpení a ukřižování Krista, i ke zničení Jeruzaléma, **jež je symbolem konečného zničení bezbožných.** RH June 1, 1886, par.*

18

Jsme v tomto zjevení Ellen Whiteové schopni najít vzorec Božího soudu? Dokážeme postřehnout onu souslednost? V první kapitole knihy Velký spor (*Great Controversy*) najdeme inspirovaný zápis o tom, co se tehdy stalo, což přispěje k vysvětlení prvních dvou událostí.

Vzhledem k tomu, že zde nemůžeme citovat celou kapitolu, bylo by nápomocné, kdybyste si tuto kapitolu přečetli sami. Budeme zde citovat pouze několik vět, které dokazují, že se opravdu jedná o tematiku Božího soudu a že jsou zde použity všechny následující termíny, a někdy bývá těžké vidět hned, co se událo.

*Čas naděje a odpuštění rychle plynul. Bůh čekal již velmi dlouho a **tento pohár Boží trpělivosti se už téměř naplnil.** Str. 20*

*Viděl **anděla zkázy s mečem pozdviženým proti městu,** které bylo tak dlouho místem, v němž přebýval Hospodin. Str. 21*

*...viděl Kristus **pouze první doušek z „kalicha hněvu“,** který bude muset národ vypít do dna při posledním soudu. Str. 21*

*Zadržel jsem **anděla spravedlnosti,** volal jsem tě k pokání, ale nadarmo. Str. 21*

*Kristus viděl...v Jeruzalémě...spějící **k odplatě Božích soudů.** Str. 22*

*Ježíš vyprávěl naslouchajícím učedníkům o **soudech,** jež stihnou odpadlý Izrael, a zvláště o **trestu, který na sebe přivolají odmítnutím a ukřižováním Mesiáše.** Str. 25*

*Boží **hněv vzplanul proti Jeruzalému** pro jeho hříchy a zatvrzelá nevěra jeho úděl jen zpečetila. Str. 26*

*Téměř čtyři desetiletí — od chvíle, kdy Ježíš Kristus předpověděl úděl Jeruzaléma — odkládal Pán **svůj soud** nad městem a národem. Str. 27*

*Židé sami byli strůjci svého údělu. Sami si naplnili **pohár pomsty**.
Str. 35*

*Je nejpřesvědčivějším svědectvím toho, jak **Bůh nenávidí hřích, a důkazem jistého trestu, který stihne viníky**. Str. 35*

*Spasitelovo proroctví o tom, že **Jeruzalém postihne trest...** str. 35*

Tyto věty obsahují mnohá spojení, například „odplata a soudy“, „pohár hněvu“, „pohár pomsty“ a další. S těmito pojmy jsou spojené určité představy. Pojdme si je ještě jednou shrnout:

- Pohár Božího dlouho odkládaného hněvu
- Anděl zkázy s mečem zdviženým proti městu
- První doušek z onoho poháru hněvu
- Anděl spravedlnosti
- Odplata Božích soudů
- Soudy (Rozsudek)
- Odplata
- Hněv vyhlášený proti Jeruzalému
- Pohár odplaty
- Boží nenávisť vůči hříchu a jistý trest který dopadne na viníky
- Navštívení soudu (rozsudků)

Není pochyb o tom, že zkáza Jeruzaléma byla Božím soudem. Co nás ale zajímá, je otázka, zda vzorec, který byl Ellen Whiteové představen, se může vztahovat i na tuto událost. Zde je znovu onen vzorec:

*Bylo mi ukázáno, že **Boží soudy přijdou na lidi tím, že se sami dostanou mimo Boží ochranu**. Pán varuje, usměrňuje, napomíná a doporučuje lidem jedinou bezpečnou cestu. Jestliže ti, kteří byli předmětem jeho zvláštní péče, budou nadále chodit svou vlastní cestou, nebudou dbát hlasu Božího Ducha a jestliže i po dalších varováních budou jednat podle vlastní vůle, pak **Bůh neporučí svým andělům, aby od nich odvraceli satanovy útoky**. Je to satanova moc, která způsobuje na moři i na pevnině neštěstí, katastrofy a lidská*

utrpení. Tak se mnozí stávají jeho kořistí.

Manuscript Releases 14:3 (1883). (LDE 242.2)

Na základě tohoto vzorce vystává následující řada osmi charakteristik:

1. Bůh varuje, koriguje, kárá a poukazuje na jedinou cestu bezpečí
2. Lidé si jdou svou vlastní cestou, nezávisle na Duchu Božím
3. I přes opakovaná varování si volí vlastní cestu
4. Staví sami sebe mimo Jeho ochranu
5. Bůh odnímá Svoje požehnání a odstraňuje Svou ochrannou péči
6. Boží Duch je odebrán
7. Bůh svým andělům nenařizuje, aby zamezili Satanovým útokům na ty lidi
8. Satan svou mocí působí na moři i souši a způsobuje pohromu a nouzi ve snaze zničit zástupy a získat svou kořist

Můžeme tuto posloupnost a charakteristiky najít i v událostech týkajících se zničení Jeruzaléma? Na tuto otázku odpovídá další odstavec z první kapitoly knihy Great Controversy, zároveň nám tímto dává jasné vysvětlení. Pro lepší orientaci najdete řadu příslušných charakteristik již zmíněného vzorce v závorkách:

*Židé sami byli strůjci svého údělu. Sami si naplnili pohár pomsty. V pohromě, která je jako národ postihla, a ve všech bídách, které pak následovaly, když byli rozptýleni, sklízeli jen to, co sami zaseli. Prorok napsal: „Je to tvá zkáza, Izraeli,“ protože ses „stavěl na odpor svému Bohu“ (1,2,3) Ozeáš 13,9; Ozeáš 14,1. **Jejich utrpení se často vykládá jako trest, který je postihl na základě přímého výnosu Boha. Velký podvodník se tak snaží utajit svou vlastní činnost (8).***

Tvrdošijným odmítáním Boží lásky a milosti Židé způsobili, že byla od nich odňata Boží ochrana (4,5,6,7), a Satan jim mohl vládnout podle své vůle (8). Strašné krutosti, které se projevíly při zkáze Jeruzaléma, ukazují, jak Satan jedná s těmi, kdo se poddali jeho nadvládě (7,8). (GC 35.3)

Neuvědomujeme si, kolik dlužíme Kristu za pokoj a ochranu, kterou nám dává. **Je to Boží ochraňující moc, která brání, aby se lidstvo nedostalo plně pod nadvládu Satana (5,6,7,8).** Neposlušní a nevděční mají všechny důvody k tomu, aby byli vděční Bohu za milosrdenství a shovívavost, s níž **zadržuje krutou a zlomyslnou Satanovu moc (7,8).** Když však lidé překročí meze Boží trpělivosti, je tato brzdicí moc odňata (5,6,7). Bůh se nechová k hříšníkovi jako vykonavatel rozsudku vyneseného za přestoupení. Ponechává lidi, kteří odmítají Jeho milost (5,6,7), aby sklidili to, co sami zaseli (2,3,4). Každý paprsek světla, který jsme odmítli, každé varování, kterým jsme pohrdli nebo které jsme nebrali vážně, každý pěstovaný zlovyk, každé přestoupení Božího zákona je zasetým semenem, které přinese jistou žeň (1,2,3,4). **Jestliže člověk tvrdošijně odporuje Duchu svatému, Bůh jej nakonec hříšníkovi odejme (5,6), a pak už neexistuje moc, která by bránila zlým pohnutkám lidského srdce, není ochrany před zlobou a nepřátelstvím Satana (5,6,7,8).** Zkáza Jeruzaléma je strašným varováním pro všechny, kdo berou na lehkou váhu nabídku Boží milosti a ignorují pozvání Boží dobroty (1,2,3). **Je nejpřesvědčivějším svědectvím o tom, jak Bůh nenávidí hřích, a důkazem jistého trestu, který stihne viníky.** (GC 36.1)

Tento popis se ve všech směrech shoduje se vzorcem Božích soudů, který Ježíš ukázal i Ellen Whiteové. Takže v události zničení Jeruzaléma termíny soud či odsouzení, zloba, odplata, trest atd. znamenají, že se **Bůh k hříšníkovi nestaví jako popravčí, ale odstupuje od něj a už ho**

nadále nechrání před krutou mocí zlého.

To je také význam tvrzení, které Ježíš vyslovil v podobenství o králi, který vystrojil svatbu svému synovi: „*Král se rozhněval, poslal svá vojska, zahubil ony vrahy a jejich město vypálil*“ (Matouš 22:7).

Židovský národ tím nadobro zavrhl Boží milost. Kristus v tomto podobenství předpověděl následky jejich rozhodnutí. Král „poslal svá vojska, vrahy zahubil a jejich město vypálil“. Rozsudek (soud) vynesený nad židovským národem se brzy uskutečnil. Nepřátelé Jeruzalém zničili a židovský národ se rozptýlil po celém světě. (COL 308.3)

Může se nám zdát neobvyklé, že se Bible vyjadřuje tímto způsobem. Nicméně Písmo se vykládá samo sebou a jasně mluví o tom, co Boží hněv opravdu je. Jedná se o skrytí Boží tváře.

V návalu rozhořčení jsem před tebou na chvíli skryl svou tvář, avšak ve věčném milosrdenství se nad tebou slituji, praví tvůj vykupitel Hospodin. Izajáš 54:8

Neskrývej přede mnou svou tvář, neodvracej se hněvivě od svého otoka; býval jsi mou pomocí. Nenech mě, neopouštěj mě, Bože, má spáso! Žalm 27:9

V ten den proti nim vzplane můj hněv; opustím je a skryji před nimi svou tvář. Tehdy je potkají veliké pohromy a soužení, takže se stanou snadnou kořistí. V ten den si řeknou: Nepotkala nás ta hrozná neštěstí proto, že uprostřed nás není náš Bůh? Deuteronomium 31:17

Není to úžasná shoda s modelem, o kterém mluvíme? Odnětí Božího Ducha a ochrany odpovídá skrytí Jeho tváře. Pro Boha je to určitě bolestný proces, jelikož si nepřaje smrt hříšníků (Ezechiel 18:23).

Nakonec bych chtěl poukázat na dvě věci, o kterých se Ellen Whiteová zmiňuje v této kapitole v souvislosti se zničením Jeruzaléma.

*Jestliže člověk tvrdošíjně odporuje Duchu svatému, Bůh jej nakonec hříšníkovi odejme (5,6), a pak už **neexistuje moc, která by bránila zlým pohnutkám lidského srdce, není ochrany před zlobou a nepřátelstvím Satana.** (GC 36)*

Toto nastane v okamžiku, když Bůh od nás odstoupí:

1. Neexistuje moc, která by bránila zlým pohnutkám lidského srdce
2. Není ochrany před zlobou a nepřátelstvím Satana

Následující text najdeme ve spise na straně 36:

*Minulé události — dlouhý sled bouří, sporů a převratů, „každá bota obouvaná do válečné vřavy a každý plášť vyválený v prolité krvi“ (Izajáš 9,4) — jsou ničím v porovnání s hrůzami **doby, kdy bude ochraňující Boží Duch zcela odňat lidem, kteří jej odmítli, a nebude bránit projevům (výbuchům) lidských vášní a Satanova hněvu.** (GC 36)*

A před tímto bychom měli mít bázeň:

1. Výbuchy lidských vášní
2. Výbuchy Satanova hněvu

Duch Boží nás před tím prvním chrání.
Boží andělé nás chrání před tím druhým.

Zkáza Jeruzaléma je důležitá, protože se zabývá procesem Božího soudu v lidské historii i na konci časů. Všimněte si, jak Prorocký Duch hovoří o čtyřech soudech ve stejném kontextu.

Lidé nemohou beztrestně odmítat varování, která jim Bůh milostivě posílá. **Bůh varoval lidi v době Noema** a jejich záchrana závisela na tom, jaký postoj k poselství zaujmou. Protože výstrahu odmítli, **Bůh odňal hříšnému lidstvu svého Ducha** a lidé zahynuli ve vodách potopy. **V Abrahamově době se milost přestala přimlouvat za hříšné obyvatele Sodomy**, a všechny — kromě Lota, jeho ženy a dvou dcer — zničil oheň seslaný z nebe. **Podobně také v době Pána Ježíše slyšeli tehdejší nevěřící Židé varování z úst Božího Syna: „Váš dům se vám ponechává pustý“** (Matouš 23, 38). Při pohledu do závěrečného období lidských dějin prohlásil věčný Bůh o lidech, kteří „nepřijali a nemilovali pravdu, která by je zachránila“, že „je Bůh vydává do moci klamu, aby uvěřili lži. Tak budou odsouzeni všichni, kdo neuvěřili pravdě, ale našli zalíbení v nepravosti“ (2. Tesalonickým 2,10-12). **Když odmítají učení Jeho slova, Bůh jim odjímá svého Ducha a ponechává je napospas bludům, které si zamilovali.** (GC 431)

Vidíme soud potopy, Sodomy a Gomory, zničení Jeruzaléma i konec světa, a všechny následují tento vzorec. Musíme se podívat i na další příklad, abychom se vypořádali s otázkou konečné záhuby bezbožných. Vzhledem k tomu, že u celé lidské rasy dojde na konci milénia ke vzkříšení, ti bezbožní nakonec zakusí tu druhou smrt. Veškeré biblické soudy až po samotný závěr staví lidi do určitého stavu biblického spánku. Tak jako u Lazara, o kterém Ježíš řekl, že není mrtvý, ale spí. Ježíš je zatím jediný, kdo zakusil konečný soud nad bezbožnými. Proto musíme zkoumat smrt na kříži, abychom rozuměli té konečné smrti bezbožných. Ježíš na sobě nesl hřích a zaplatil cenu za hřích místo nás.

Římanům 5:8-9 ⁽⁸⁾ „Bůh však projevuje svou lásku k nám tím, že Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní. ⁽⁹⁾ Tím spíše tedy nyní, když jsme byli ospravedlněni jeho krví, budeme skrze něho zachráněni od Božího hněvu.“

Izajáš 53:5 „Ale on byl proboden za naše přestoupení, zdeptán za naše provinění, na něho dolehla kázeň pro náš pokoj a jeho šrámy jsme uzdraveni.“

Pojďme se věnovat úseku zabývajícímu se tématem Kristovy smrti, abychom zjistili, co se stane bezbožným na konci časů.

Kristus jako náš zástupce a naše útočiště nesl nepravosti nás všech. Byl považován za přestupníka, aby nás mohl vykoupit a zachránit před odsouzením podle zákona. **Dolehla na něho tíha viny všech Adamových potomků.** Boží hněv namířený proti hříchu, hrozivý projev Otcovy nelibosti nad přestupováním zákona, Syna děsil. Kristus celý svůj život zvěstoval padlému lidstvu radostnou zvěst o Otcově milosrdenství a odpouštějící lásce. Hlásal spasení i těm největším hříšníkům. Nyní pod strašlivou tíhou hříchů najednou neviděl Otcovu smířlivou tvář. **Úzkost, která svírala Spasitelovo srdce, když se od něho ve chvíli smrtelného zápasu odvrátila Boží tvář, si člověk ani nedokáže představit. Působila mu takové utrpení, že tělesnou bolest téměř nevnímal.** (DA 753.1)

Když se Duch Boží odvrátí od hříšníka, nezůstane žádný utěšitel, který by ho povzbuzoval k důvěře v Boží milosrdenství. Hříšník je ponechán, aby čelil celému svému katalogu hříchů bez jakékoliv naděje. Tento druh hříšnosti je důvodem Kristova zvolání:

Mat 27:46 „Kolem deváté hodiny zvolal Ježíš silným hlasem? „Eli, Eli, lema sabachtani?“ To jest: Můj Bože, můj Bože, proč jsi mne opustil?“

Kristus se ve chvíli, kdy nesl na sobě naše hříchy, cítil zcela opuštěn a osamocen.

Ježíšovo srdce bylo neustále vystaveno Satanovým krutým pokušením. Spasitel neviděl za brány hrobu. Naděje mu nedávala jistotu vítězství nad smrtí ani nezaručovala, že Otec Jeho oběť přijme. **Kristus se obával, že hřích se Bohu natolik zprotiví, že by jejich odloučení mohlo být věčné. Pociťoval úzkost, která se zmocní hříšných lidí, když se za ně milost přestane přimlouvát.** Bylo to vědomí dluhu, za něj v zastoupení namísto člověka přijal Boží Syn Otcův trest, a co ho donutilo vypít kalich hořkosti a zlomilo to Jeho srdce. (DA 753.2)

Kvůli hříchu na bezbožné (hříšníky) přichází Boží hněv. Jak vypadá Otcův trest?

„Až dokdy, Hospodine? Budeš se pořád skrývat? Bude plát tvá zloba jako oheň?“ Žalm 89:47

Otcův hněv spočívá ve skrytí Jeho tváře.

V husté tmě se skrývala Boží přítomnost. Ze tmy si Hospodin udělal stan a skryl svou slávu před lidským zrakem. **Spolu se svými svatými anděly byl u kříže. Otec stál při Synovi. Jeho přítomnost však nebyla zjevná.** Kdyby byla Jeho sláva poodhrnula závoj z temných mračen, všichni přítomní by zahynuli. **Otcova přítomnost neměla Krista utěšovat ani v této strašlivé hodině.** Spasitel sám šlapal v lisovací kádi a nikdo z národů tam s ním nebyl. (DA 753.4)

Otec byl přítomen v temnotách, byl se svým Synem, ale vina za hřích byla tak velká, že Otcova útěcha byla odejmuta. Otec bude s hříšníkem, když umírá, ale hříšník Ho nerozpozná, protože Otcův Duch bude odňat. V předešlém textu si můžeme všimnout, že zakrytí Otcovy tváře odnětím Ducha je jako hořící oheň. Onen hořící oheň je zmiňován i na jiných místech Písma.

„Hle, Hospodinovo jméno přichází zdaleka, planoucí hněvem, v hustém oblaku dýmu; jeho rty jsou plné rozhořčení, jeho jazyk jako stravující oheň.“ Izajáš 30:27

Všimněte si, že se zde píše o Hospodinově jménu, které přichází zdaleka. Boží jméno je Boží charakter. Když se sobecký hříšník zahledí do dokonalé a nesobecké Boží lásky, ukáže se veškerá jeho hříšnost, a to s sebou přinese ohromnou bolest, stejnou, jako když se člověk, jenž pobýval dlouhá léta ve tmě, zadívá do mimořádně jasného světla.

Pak se Ježíš Kristus znovu ukáže svým nepřátelům. Vysoko nad městem na podestě ze zářícího zlata se objeví velký a vyvýšený trůn. Na trůn se posadí Boží Syn a kolem něho se shromáždí obyvatelé Jeho království. Slovy ani jazykem nebude možné popsat Kristovu moc a vznešenost.

Sláva věčného Otce zahálí Syna; zář Jeho přítomnosti naplní Boží město, pronikne branami a zaplaví celou zemi svým jasem. (GC 665.1)

Největší slávu Otcí i Synovi přinese zjevení kříže, na konci onoho tisíciletí celý svět tuto slávu kříže spatří. Pečlivě si prostudujme, jaké utrpení přinese bezbožným pohled na kříž:

Nad trůnem je vidět kříž; a jako v panoramatickém pohledu se objevují scény Adamova pokušení a pádu, spolu s následnými kroky velkého plánu vykoupení. Spasitelovo narození do skromných podmínek; Jeho pozemský život v poslušnosti a čistotě; Jeho křest v Jordánu; půst a pokušení na poušti, Jeho veřejná služba, odhalující lidem nejvzácnější požehnání nebes; dny plné skutků lásky a milosrdenství, noci v modlitbách a bdění o samotě v horách; intriky, kterými opláceli Jeho pomoc ti, kdo záviděli, nenáviděli a byli zákeřní; strašná, tajemná muka v Getsemane pod zdrcující tíhou hříchů celého světa; zrada do rukou vražedného davu ⁽⁶⁶⁷⁾; děsivé události té noci hrůzy – poddajný vězeň, zrazen svými nejmilovanějšími učedníky, hrubě vlečen ulicemi Jeruzaléma; Boží Syn s jásotem předveden před Annáše, obžalován ve velekněžově paláci, před soudem u Piláta, před zbabělým a krutým Herodem, vysmíván, pohrdán, mučen a odsouzen k smrti – vše je živě zobrazeno.

A nyní se před kymácejícími davy objevují finální scény – trpělivý Trpítel krácející cestou ke Kalvárii; Kníže nebes visící na kříži; povýšené kněžstvo a šklebící se dav vysmívající se Jeho konečnému trápení; nadpřirozená tma; vzdouvající se země, pukající skály, otevřené hroby, označující chvíli, kdy Vykupitel světa vypouští život.

Strašná podívaná přesně zachycuje skutečnost. Satan, jeho andělé a jeho stoupenci nejsou schopní odvrátit se od podívané na své vlastní dílo. Každý aktér připomíná, čím se přičinil. Herodes, který nechal vyvraždit nevinné betlémské děti, aby zahubil izraelského krále, podlá Herodias, která nese vinu za smrt Jana Křtitele, slabý, servilní Pilát, posmívající se vojáci, kněží, představitelé lidu a rozběsněný dav, který volal: „Jeho krev na nás a na naše děti!“ — všichni uvidí velikost svého provinění. Marně se budou snažit skrýt se před vznešeností

Kristovy tváře vyzařující slávu slunce, zatímco vykoupení budou klást své koruny k Spasitelovým nohám a budou volat: „Zemřel za mne!“

V zástupu vykoupených budou apoštolové Pána Ježíše, statečný Pavel, horlivý Petr, milovaný a milující Jan, jejich věrní bratři a s nimi obrovské zástupy mučedníků; **zatímco venku před městskými branami spolu se vším odporným a ohavným budou lidé, kteří je pronásledovali, věznili a zabýjeli. Nero, ztělesněná neřest a krutost, tam bude hledět na radost a jástot těch, které kdysi mučil** a jejichž utrpení mu působilo ďábelské potěšení. Bude tam jeho matka, aby viděla výsledek svého působení; musí pochopit, že špatné povahové rysy a vášně — které na něho přenesla a dále povzbuzovala a rozvíjela svým vlivem a příkladem — přinesly ovoce ve zločinech, které vzbuzovaly po celém světě hrůzu.

Budou tam římsští kněží a preláti, kteří tvrdili, že jsou Kristovými vyslanci, ale proto, aby ovládli svědomí lidí, používali mučidla, vězení a hranice. Budou tam také pyšní papežové, kteří se vyvyšovali nad Boha a opovážili se změnit Jeho zákon. Tito falešní církevní otcové se budou muset zodpovídat Bohu ze všeho, co by rádi považovali za prominuté. Příliš pozdě zjistí, že Vševědoucí bere svůj zákon vážně a že vinu v žádném případě nepřehlídí. Tam poznají, že Kristus ztotožňuje své zájmy se zájmy svého trpícího lidu; a pochopí hluboký význam Jeho slov: „Cokoliv jste učinili jednomu z těchto mým nepatrných bratří, mně jste učinili“ (Matouš 25, 40).

Celý bezbožný svět bude stát před Božím soudem obviněný z velezrady proti Boží vládě. Nikdo nebude obviněné hájit — nemají žádnou výmluvu; a je nad nimi vynesena rozsudek věčné smrti.

Pak už bude všem zřejmé, že mzdou hříchu není svoboda a věčný život, ale otroctví, zkáza a smrt. Bezbožní poznají, o co se připravili svou vzpourou proti Bohu. Pohrdli vše převyšující věčnou slávou, když jim byla nabízena, a teď by si ji tolik přáli. Odsouzení budou volat: „To všechno jsme mohli mít, rozhodli jsme se to však ignorovat. Jak jsme byli zaslepení! Vyměnili jsme pokoj, štěstí a čest za bídu, hanbu a zoufalství.“ Všichni uznají, že byli z nebe vyloučeni po právu, protože celým svým životem vlastně prohlašovali: „Nechceme, aby tento člověk (Ježíš) nad námi vládl.“ (GC 668.3)

Ukrytí tváře Otce a zjevení kříže je tím utrpením, které zažívají. Tak jako byl před 2000 lety na Zemi odhalen kříž, tak bude na konci milénia opět zjeven všem obyvatelům země najednou a Otec opět ukryje svou tvář a bezbožní zažijí to, co Kristus prožil, když byl kříž odhalen poprvé. Utrpení ohně, který proudil duší Kristovou, pohltní hříšníky a uchvátí je. Tak jak Písmo praví:

Žalm 18: 5-10: ⁽⁵⁾ „Omotaly mě provazy smrti, zachvátily mě proudy Belialovy. ⁽⁶⁾ Ovinuly mě provazy podsvětí, v ústrety mi vyšly léčky smrti. ⁽⁷⁾ V tísní jsem volal k Hospodinu, křičel jsem ke svému Bohu. Ze svého chrámu uslyšel můj hlas a můj křik před ním pronikl k jeho uším. ⁽⁸⁾ Země se zachvěla a zatřásla. Otřáslly se i základy hor, zakymácely se, neboť vzplanul hněvem. ⁽⁹⁾ **Z chřípí mu vystupoval dým a z úst stravující oheň, od něž chytalo uhlí.** Roztáhl nebesa a sestupoval, pod nohama hustou temnotu.“

Toto je oheň, který padá z nebe a pohlcuje hříšníky. Takto se o tom zmiňuje apokryfní kniha 2. (4.) Ezdrášova:

„Můj Syn pak potrestá pronárody, které proti němu vytáhly, za jejich bezbožnosti. Ty je zachvátí jako bouře. Pro své zlé smýšlení budou samy vydáni trýzni podobné plameni. Bez námahy je zničí svým zákonem, který se podobá ohni.“ (2. Ezdrášova resp 4. Ezdrášova 13: 37 – 38 CEP)

Stejná událost je popsána ve Zjevení:

„Vystoupili na šíři země a obklíčili ležení svatých a milované město. Ale sestoupil oheň z nebe a pohltil je.“ (Zjevení 20:9)

Další důkaz, že tento hořící oheň pochází ze srdce, najdeme v proroctví o Satanovi:

„Pro množství svých zvráceností jsi špatností svého obchodování znesvětil své svatyně. I vyvedl jsem z tvého středu oheň, a ten tě strávil, proměnil jsem tě v popel na zemi před očima všech, kteří tě vidí.“
(Ezechiel 28:18)

Přesně toto se stalo Kristovi, zprostřed něho vyšel oheň, puklo mu srdce a On zemřel. Všichni, kdo Krista odmítnou, budou souzeni, tak jako soudili Jeho. Oheň vychází z jejich srdcí a muka v jejich mysli je zničí.

Vzorec Kristovy smrti na kříži je úplně stejný jako vzorec konečného zničení bezbožných. Takže ve světle kříže odhalujeme pravdu o Božím soudu:

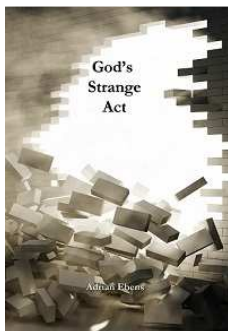
Tajemství kříže vysvětluje všechna ostatní tajemství. Ve světle, které září z Golgoty, vypadají Boží vlastnosti, které v nás vzbuzovaly strach a posvátanou bázeň, krásné a přitažlivé. Milost, laskavost a otcovská láska se pojí se svatostí, spravedlností a mocí. Až budeme pozorovat vznešenost Boha na trůnu, Jeho velikost a vyvýšenost, a v projevech milosti poznáme Jeho charakter, pochopíme jako nikdy předtím význam onoho drahého oslovení: „Otče náš“. (GC 652.1)

Vykoupeným přináší kříž trvalou radost, ale bezbožným působí stud a destrukci. Bůh není náš nepřítel. Je naším spasitelem a ochráncem. Každý dobrý dar a každé dokonalé obdarování pochází od Něj, od Otce světél. To by nás mělo vést k vděčnosti za Jeho péči a ochranu.

Na závěr chci uvést následující citát:

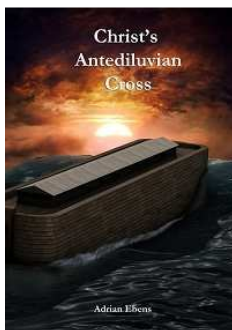
Lidé, kteří odmítají Boží požadavky a podrobují se Satanovým svodům tak dlouho, až je Bůh nakonec nechá pod Satanovou mocí, se dostávají do hrozného postavení. Ti, kdo následují Ježíše Krista, jsou pod Boží ochranou v bezpečí. Pán posílá své anděly, kteří jsou mocnější, aby takové lidi chránili. Boží nepřítel nemůže prolomit ochranný val, který Bůh staví kolem svého lidu. (GC 517.2)

Podivný čin Boží

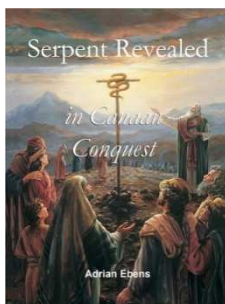
Jaký je význam Božího neobvyklého jednání, o němž čteme v Izajášovi 28:21? “Neboť Hospodin povstane jako na hoře Perasímu, rozzuří se jako v Gibeónském údolí, aby vykonal své dílo, sobě cizí dílo, a aby vykonal svou službu, pro něj neobvyklou službu.” Povstane nakonec Bůh na konci časů a udělá něco neobvyklého? Udělá něco nečekaného, aby se zbavil světa hříchu a hříšníků? Jak je to v souladu s tím, co je zjeveno v tváři Ježíše Krista?

Kristův předpotopní kříž

“I řekl Bůh Noemu: Přede mne přišel konec všeho těla, protože země je plná jejich násilí. Hle, zničím je spolu se zemí” Gen 6:13. Potopil Bůh svět, aby uchoval lidstvo? Co to má společného s Kristovým křížem? Existují pro nás vodítka v Žalmu 18, která by pojednávala o kříži v jazyce potopy? “Tajemství kříže vysvětluje všechna ostatní tajemství. Ve světle, které září z Golgoty, vypadají Boží vlastnosti, které v nás vzbuzovaly strach a posvátnou bázeň, krásné a přitažlivé.”

Odhalení hada v dobytí Kanaánu

Jak můžeme sladit hromadné vyhlazení národů Izraelem za pomoci meče a slova, jež vyřkl Kristus?

... Neboť všichni, kdo se chápou meče, mečem zahynou.

Nejen muži, ženy, ale děti také:

Deuteronomium 2:34 V té době jsme dobyli všechna jeho města a každé město jsme zasvětili zkáze, na muže, ženy i malé děti.

Nenechali jsme nikoho přežít.

Vzorec Božího soudu

Většina křesťanů má jasnou představu o hněvu a Božích soudech, také o Jeho navštíveních, Jeho odplatě a Jeho trestu. Věří, že ony reprezentují aktivní jednání Boha, který v určitém okamžiku ztrácí Svoji trpělivost a trestá, odstraňující přestupníka Svého zákona pomocí příkazů ke Svým svatým andělům, aby ubližovali, mučili a zabíjeli lidské bytosti a destruktivním způsobem použili síly přírody, aby dosáhli Jeho cíle, kterým má být zničení toho odpadlíka. Ale jak lidé přišli k takovému závěru?

Příběhy Kristova kříže a zničení Jeruzaléma nám odhalují dvojí vzorec, a to jak Božího soudu, tak i konečné záhuby bezbožných.

1. Bůh varuje, koriguje, kárá a poukazuje na jedinou cestu bezpečí
2. Lidé si jdou svou vlastní cestou, nezávisle na Duchu Božím
3. I přes opakovaná varování si volí vlastní cestu
4. Staví sami sebe mimo Jeho ochranu
5. Bůh odnímá Svoje požehnání a odstraňuje Svou ochrannou péči
6. Boží Duch je odebrán
7. Bůh svým andělům nenařizuje, aby zamezili Satanovým útokům na ty lidi
8. Satan svou mocí působí na moři i souši a způsobuje pohromu a nouzi ve snaze zničit zástupy a získat svou kořist